

Mindenszentektől — Adventig

Kedves Testvéreim! Egyházmegyénk megújulásáért és egységéért felajánlott kilencedünk után most arra hívjuk lelki közösségünk tagjait, hogy a soron következő időszakban otthonainkban, de mégis együtt elmélkedjünk, imádkozzunk és végezzünk igazi lelki gyakorlatokat. Ehhez készítettük ezt a kis segítséget, melynek egy-egy oldalát egy-egy héten dolgozzuk fel. Áldott növekedést kívánunk a megújulás szolgálatában!

Amikor egyszer Gibraltárnál jártam, a reggeli napfelkeltét a Földközi-tenger partjáról pillantottam meg. Valóban így van, valahogy nem számítottam rá, hogy a felkelő Nap fényével fogok találkozni. Gibraltárnál az ember azt hiszi, hogy mindig Dél felé néz, pedig ahogy a félsziget kiemelkedik a szárazföldről, van egy igen rövid szakasza, ahol abszolút kelet felé néz az ember, ha a tengert nézi. Innen a Földközi-tengert hosszanti irányban látni. És ahogy felkel a Nap és végigszáguld a reggeli, majdhogynem narancssárga-aranyos fénye, az a látvány szinte leírhatatlan! Sose felejttem el, hogy amikor álltam és ámultam a parton, arra gondoltam, hogy ez a fény a távoli Jeruzsálem felől érkezik. Egy csoda-

szép természeti jelenség azonnal eszembe juttatta a mi igazi felkelő Napunkat: Jézust. Csak álltam és nem tudtam másra gondolni, mint a mi igazi Fényünkre, Örömünkre, a valaha hallott legjobb hajnali örömhírré: Jézus, értünk, a halálból, feltámadt! Azt gondolom, amíg élek, nem fogom elfelejteni ezt a pár percet! Eszembe jut sok-sok vasárnap reggel, amikor misézni indulok, eszembe jut amikor a „Te vagy a Fény”-t énekeljük vagy „A Fényem, Jézus Te vagy!” elmélkedő énekünket.

Amint a felkelő Nap kelet felől érkezik, úgy tartjuk, hogy a feltámadt Üdvözítő is kelet felől fog visszatérni. Ezért évszázadokon keresztül keletelték a templomainkat, s benne az oltárt úgy helyezték el, hogy a pap a nép élén, a néppel egyirányban kelet felé mutatta be a szentmiseáldozatot. Ma az ilyen típusú miszés a miseliturgia rendkívüli formájának sajátossága. Van teológiai létjogosultsága, érthető és kifejező jelkép, ugyanakkor mégis rendkívüli. Nem alkalmazhatunk rendkívüli formákat úgy, hogy közben nem használjuk, értjük és növekedünk a rendes miseliturgia jelképeinek megértése által.

A miszés mai rendes formája szerint a pap és a hívek körbeveszik az oltárt. A „háttalmiszés” és „szembemiszés” kifejezések túlzottan leegyszerűsítik a kérdést, olyan, mintha egyszerű elhelyezkedésről volna szó. Ha az oltárt körbe vesszük, akkor ennek nagyon mély üzenetei vannak, amit feltétlenül meg kell értenünk.

Az áldozat asztalát körbevenni azt jelenti, hogy mindannyiunknak részesednie kell az áldozatból, mindannyiunknak ott a helyünk, sőt, feladatunk van az asztalnál! Feladatunk van Krisztus áldozatában részt venni, szolgálni magában az áldozatbemutatásban, megtenni azt, ami akkor és ott feladatunk, szolgálatunk része, megérteni az áldozatot, részesedni az áldozati lakomából és továbbvinni azt.

Vajon ezzel felszámoljuk-e a keletre figyelés ősi szimbólumát? Aligha. Vajon mi a fontos, a valóságos keletre nézés, vagy annak megvallása, hogy számomra Krisztus az igazi Kelet? Amikor körbe vesszük az oltárt, éppen azt is megvalljuk vele, hogy Ő az igazi Kelet, az igazi Fény, akit ott az oltáron szemlélünk. És hogy a szemlélésünk alapvetően egy szellemi-lelki szemlélés a fizikai irányokkal, testi szemléléssel szemben. Jézus a Fény, Ő a Kelet, Ő akit körbe vesszünk, mint ahogy egy hazatérő szülőt vagy barátot vagy családtagot a szerettei. Így várunk Rád, jöjj el Urunk, Jézus!

(Márk atya)

KELET FELÉ

Lelki feladatok, gyakorlatok

Az első és legfontosabb feladat ezen a héten, hogy megértsem, hogyan jelenti számomra Jézus a fényt. Milyen olyan cselekedeteim, törekvéseim vannak, amelyek csak a hit fényénél értelmezhetőek?

Tennem kell olyan dolgokat, amelyek a hitemből fakadnak és ezzel tanúságot teszek mások előtt. Szeretetszolgálat, áldozatvállalás másokért, szolgálat a templomért vagy a templomban.

Ezen a héten ajánljon fel valamilyen imádságot

- papokért, hogy életük tanúság legyen a Világosságról,
- az egyházban szolgálattelévő világi krisztushívőkért, hogy hiteles életük fényesség legyen az emberek előtt
- családokért, hogy mindennapi életükben jelen legyen Krisztus
- a fiatalokért, hogy az igazi értékeket keressék az életben!

APOSTOLI ALAPOK

„A tizenkét apostol kiválasztása. Ezekben a napokban történt, hogy kiment a hegyre imádkozni. Az egész éjszakát Isten imádságában töltötte. Amikor megvirradt, odahívta magához tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, s apostoloknak nevezte őket: Simont, akit Péternek hívott, testvérét, Andrást, Jakabot és Jánost,

Fülöpöt és Bertalant, Mátét és Tamást, Alfeus fiát, Jakabot és a Zélótának nevezett Simont, aztán Júdást, Jakab testvérét, és a karióti Júdást, aki később árulója lett.” (Lk 6,12-16)

„Én hiszek a magam módján!” „Nem kell nekem az Egyház, Istennel közvetlen kapcsolatom van!” „Nem kell nekem pap, majd én elrendezem Istennel a magam dolgát!” Hányszor és hányszor hallottuk már ezeket a mondatokat, olyan emberek szájából, akik nem akarnak közösséget vállalni az Anyaszentegyházzal. Mi ezzel a baj? Az, hogy az apostolokra alapozott Egyház nem a véletlen műve, nem emberi kitaláció, hanem az Úr Jézus által alapított, Péterre, a kősziklára épített egység. „Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem majd fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.” (Mt 16,18)

Ez a Péterre felépített apostolokra alapozott, azaz apostoli Anyaszentegyház az, amelyet maga az Isten Fia akart, azért, hogy Főpapként a tagokkal, azaz a hívekkel, velünk folyamatos és szoros kapcsolatban létezzen. Vagyis talán így helyesebb, hogy mi keresztények vele egységben tudjunk létezni. Innen nézve tehát könnyen megérthető, hogy mennyire helytelen gondolkodás az Egyház negligálása, megtagadása. Bátran kijelenthetjük, hogy az az ember, aki a „maga módján” hisz és nincs az Egyházzal és az apostolok utódaival, azaz a püspökökkel egységben, az rossz úton jár, mert az Krisztussal sincs egységben!

Péter és az apostolok, az apostoli hatalmukat kézzátétellel adományozták tovább, az ő utódaik is ugyanígy tettek, ez a folyamat pedig szakadatlanul tart a mai napig, így az apostolok utódai az Egyházunk püspökei, akik pedig a hívek szolgálatára ugyancsak kézzátétellel áldozópapokat és szerepapokat (diakónusokat) szentelnek.

Elmondhatjuk, tehát hogy az Egyházban, annak liturgiájában, egységben vagyunk Krisztussal. Érezzük ezt minden vasárnap, amikor az Eucharishtiában jelen van Krisztus. Érezzük ezt akkor is, amikor ketten vagy hárman, vagy sokkal többen összegyűlve imádkozunk akár rózsafüzért, akár zsolozsmát, vagy ha az Oltáriszentség előtt csendesedünk el.

Vannak tehát, gyökereink, hagyományaink, amelyek egészen az apostolokig nyúlnak vissza és amelyek által a mai napig tudunk fejlődni hitünkbe. Ne engedjünk hát azoknak a nézeteknek, amelyek el akarnak távolítani minket az apostoloktól és az ő utódjaiktól, a püspököktől, a papságtól és az Anyaszentegyházától.

(Szántó Attila diakónus)

Lelki feladatok, gyakorlatok

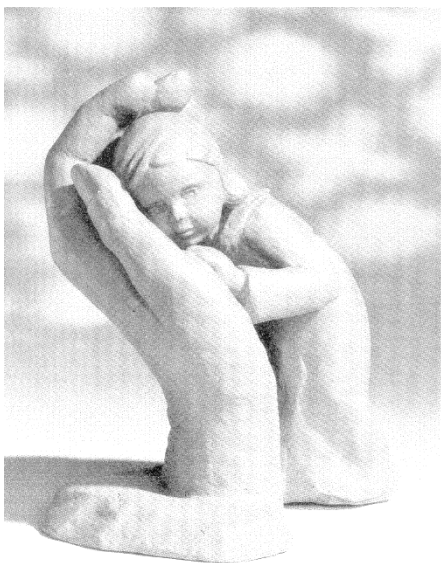
Ezen a héten meg kell erősödnöm abban a hitben, hogy apostolokra alapozott egyház tagja vagyok. Milyen jó, hogy az apostoli folytonosság miatt jelen van Egyházamban az az erő, amivel Krisztus küldte annak idején az első apostolokat. Ki kell fejeznem hálámat Istennek azért, mert a közelemben van apostolutód és van szentmisét bemutató munkatársa és szolgáló szerepja is, akik az én személyes szolgálatomra is állnak.

- Ezen a héten ajánljon fel egy imádságot helyi főpásztorunkért, György érsekért!
- Olvasson el egy részletet az Apostolok Cselekedeteiből, ha több ideje van minden nap egy rövidebb részt!
- Ajánljon fel egy imádságot az Egyház egységéért, azért, hogy mindnyájan egyek legyünk a hitvallásban, liturgiában, fegyelemben!

Minden-
napi éle-
tünkben
keveset
használ-

ENGEDELMESSÉG

juk e fogalmat, ha használjuk is, inkább negatív értelemben. Sajnos a vallásos életünkön is sokszor az látszik, hogy ez az erény nem vált annyira sajátunkká. Jézus mondja, „*Ha szerettek engem, tartsátok meg a parancsaimat!*” Szeretetünk mérőfoka ez. De mi is az engedelmesség? Egy erény. Az erény mindig készség a jóra, valami olyan pozitív tett, amit az ember nem kényszerrel, hanem szabad elhatározásából tesz; mert érzi, hogy valaki szereti őt, valaki jót akar neki. Egy olyan erény, amit az összes közül leginkább Jézustól tanulhatunk meg, mert Ő a legjobb példa számunkra. „**Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig, mégpedig a kereszthaláig.**” Manapság kétféle hozzáállás van jelen sajnos a lelki életünkben is. Az egyik, hogy nem kérdezzünk semmit, hanem mindenben megyünk a saját fejünk, saját akaratumk után; a másik, hogy gyorsan felteszünk kérdéseket, de mivel „instant” világban élünk, nem várjuk meg, vagy ha megvárjuk is, nem gondoljuk végig az igazán lényeges, valódi, mély válaszokat. Jó lenne időnként megmegállni és ezekről a kérdésekről és a rá adott válaszokról elmélkedni.

Kinek? Embertársainknak, egyháznak, Jézusnak, Istennek. Könnyebb, mert bármilyen emberi kapcsolatban képesek vagyunk gyakorolni, ha odafigyelünk egymásra, ha megtesszük, amit kérnek tőlünk. Nehezebb, mert élő hitből forrászó, mélyen megélt lelkiséget és folyamatos lelki aktivitást kíván az egyháznak, Jézusnak és Istennek engedelmeskedni. **Egyháznak:** tudatosítom, hogy keresztségem óta élő tagja vagyok katolikus egyháznak. Ha belülről fakadó engedelmességből megtartom parancsait, akkor erősítem a közösséget, ellenkező esetben gyengítem azt. **Egyház pászto-**

rainak: komolyan veszem Jézus azon figyelmeztetését, hogy, „*Aki titeket hallat, engem hallgat; aki titeket megvet, engem vet meg.*” azaz, hogy a pásztor szavában is Jézus szól hozzám, kér engedelmességet tőlem. **Jézusnak:** az evangélium tanítása szerint igyekszem berendezni az életem, ezzel példát mutatok másoknak is. **Istennek:** itt és most megélem hivatásomat, hogy Istennek valami célja van az életemmel, naponta keresem Isten rám vonatkozó akaratát, hogy engedelmességben követhessem azt. **Miért?** Mert, Jézus is engedelmes volt. Mert ez segítette Jézust is a célhoz, „*Isten felmagasztalta Őt...*” Mert ezt tanulhatjuk el Tőle. „*Ahogy an ugyan sok ember bűnössé vált egy ember engedetlensége által, éppúgy a sok ember megigazulttá is válik egynek engedelmessége által.*” Mert, ez a készséges lelkület segít, hogy eljussunk az üdvösségre. **Mikor?** Minden élethelyzetben, amikor csak lehetőségünk adódik rá, természetesen mindig figyelve a Lélek indításaira. **Hogyan?** Hogy imádkozom, szemlélem, odahallgatok, el-el gondolkodom rajta, elindulok megtételére, megteszem, gyümölcsöt hozok... mert, ahogy Szent Jakab apostol mondja „*A hit cselekedetek nélkül holt dolog.*” Ha nem így teszek, semmit sem ér.

Segítsen bennünket Jézus, eltanulni tőle egy olyan készséget, melyről Szent Benedek azt írja a Regulájában, hogy „*Az alázatosság legkiválóbb foka a késedelem nélküli engedelmesség.*”

(Marosi Szilvia katekéta)

Lelki feladatok, gyakorlatok

- Idézzek fel egy olyan helyzetet, amikor valakinek nem engedelmeskedtem, ezért megsérült a vele való szeretetkapcsolatom. Hogyan éltem meg a helyzetet, mit tanultam belőle, milyen pozitív dolog megtételére sarkalt, hogyan tudtam később helyrehozni?
- Idézzek fel egy hasonló helyzetet az egyház pásztoraival és Istennel, Jézussal kapcsolatban is és ezeket is vizsgáljam meg!
- Keressek mindhárom kapcsolattípusra - embertárs, egyház (pásztor), Isten/Jézus - pozitív megnyilvánulásokat is, azaz amikor nagyon konkrét módon megéltam az engedelmességet. Mit éreztem akkor? Milyen további jó megtételére sarkallt? Hogyan éltem meg benne, hogy szabad vagyok a szeretetre?
- A héten imádkozzam ezért, hogy készségesebb engedelmességgel tegyem meg amit embertársaim, az egyház pásztorai illetve Isten/Jézus kér tőlem! Vizsgáljam meg milyen gyümölcsök fakadnak belőle!
- Szentírási szakaszok az elmélkedéshez:
Fil 2,1-18; Jak 2,14-26

A FÖLD ÉS AZ ÉG ASZTALUNKNÁL ÖSSZEÉR

Elég sokszor nem látjuk, vagy nem érzékeljük, de két világ polgárai vagyunk. Néha elfeledjük egyiket a másik tekintetében. Hol az égire és hol –ez a gyakoribb – a földre korlátozódik a figyelmünk. Néha távolinak, szinte elérhetetlennek, megközelíthetetlennek, délibábosnak látszik a túlpárt, az Isten Országáa a számunkra. Ha pedig elérhetetlen, és mindennapi ügyeink még el is borítanak minket, akár meg is feledkezünk róla. Van az úgy is, hogy felfénylik, és a lelkünk érzi közelségét, jóságát. Megfürdünk benne, de hamar megérkeznek az elintézendő ügyek, tevékenységek, történések a gondolatainkban. Úgy érezhetnénk, hogy egyik vagy másik mellé kellene letenni a szavazatunk. És persze ott motoszkál bennünk, hogy sorrendet kell felállítanunk, hogy csakis a lelki dolgokkal való törődés ideje lenne Istennek tetsző. Ezért aztán, hogy elkerüljük a kellemetlen érzést, bele se kezdünk, illetve kikopik az életünkéből a csak a Szentháromságnak adott időnk.

Valamit azonban meg kell erősítenünk. Igen, két világ polgárai vagyunk, „ezt meg kell tenni, azt nem szabad elhagyni” ahogy Jézus tanítja. E két valóság nem ellenfele, hanem egymás mellé rendelt valósága az életnek az Isten terve szerint. Fellobbanva bennünk az Istennel való kapcsolat öröme, átjárja a teremtett világban való működésünket is ezzel az örömmel. Ezt az egységet veszítettük el mi emberek az első bűnnel és ezt az egységet gyógyította meg, állította helyre Jézus emberi életével, halálával és feltámadásával. Hogyan is hangzott? „Arcod verejtekével műveled a földet” és a megkeresztelt élet: „barátaimnak mondalak titeket..., elküldelek..., hogy természet hozzatok...”

Lelki feladatok, gyakorlatok

Ezen a héten meg kell értenem, hogy életemben meg kell jelennie Krisztus áldozatának a világban. Minden lemondásomnak, áldozatomnak, de a jócselekedeteimnek is arról kell tanúskodnia, hogy várom Jézus újra eljövételét!

- A héten különösen is figyeljen oda az áldozás pillanatára, amikor trónt formál Jézusnak!
- Ajánljon fel valamilyen imádságot az elsőáldozásukra készülő hittanosokért és az ő szüleikért!
- Formáljon trónt a két kezéből és a kezeit nézve mondja el a Miatyánkot! (Ezt megteheti több alkalommal is!)
- Amilyen gyakran lehetősége van rá, imádkozza el az Eucharisztikus Kongresszusra készülő imádságot!

A krisztusi élet egymás mellé rendeli a mindennapi munkánk, erőfeszítéseink, életünket a szentháromságos étellel és szeretettől fénylő drága kincsként néz rá a mennyei Jeruzsálem látomásában. Ezt a mellérendeltséget élhetjük meg a liturgiánkban, a szentáldozásban is.

Az áldoztatásnál sokszor meghatódott szívvel nézem a testvérek Jézusnak trónt formáló tenyerét. Ezek a kezek beszédesek. Sokszor tanúskodnak kemény munkáról. Néha érdesek vagy sebzettek, vagy játéktól, örömtől kipirultak. Remegők vagy határozottak. Tenyerek, melyek az életünkről, mint a szeretetből fakadó tevékenységeink munkaeszközeiről tanúskodnak. Tenyerek, melyek a munkán, a simogatáson, számtalan emberi gesztuson keresztül az embert magához méltónak, barátjának elismerő Isten közelségét hivatottak jelezni. Jézus ebbe az emberi életbe merült bele és tartotta magához méltónak. (...kiüresítette magát, szolgai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez. vö. Fil 2,7.) Ezt az emberi életet ajánlotta fel áldozati adományként.

Jézus az életünket oltárrá és trónussá emelte, melyen az Atyának felajánlhatjuk egész emberségünket. Az ő Egyháza, a krisztushívők, várva érkezését, az áldozás pillanatában liturgikusan látható jelként trónt készítettek tenyerükből, várva őt, hogy magukhoz vegyék. Így nem csak feltekintettek az általában az oltár felett ábrázolt Jézus visszatérését jelképező trónszékre, hanem a liturgikus jellel kifejezték, hogy már most, a személyes életükbe hívják, várják Jézust. Mi is ezt tesszük. Trónná formáljuk kezeinket, kifejezve ezzel, hogy várjuk Őt, várjuk uralmát, majd ezekkel a kezekkel indulunk a világba tenni a jót — az Ő nevében.

(Pius atya)